

Αριθμός 63/2013

ΑσΜ 482/2012

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Όλγα Αρσλάνογλου, Πρόεδρο Πρωτοδικών.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του στις 14 Φεβρουαρίου 2013 χωρίς τη σύμπραξη γραμματέα για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των αιτουσών: 1]...4] οι 1η, 2η και 4η παραστάθηκαν με τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Παναγιώτη Καποτά, δικηγόρο Πατρών και η 3η εκπροσωπήθηκε από τον ίδιο ως άνω πληρεξούσιο δικηγόρο.

Της καθ' ης η αίτηση: Αποκεντρωμένης Μονάδας Διοίκησης του Κράτους με την επωνυμία «Αποκεντρωμένη Διοίκηση Πελοποννήσου, Δυτικής Ελλάδας και Ιονίου» που εδρεύει στην Πάτρα και εκπροσωπείται νόμιμα η οποία παραστάθηκε δια της αντιπροσώπου του ΝΣΚ Αλεξάνδρας Γιαννόπουλου.

Οι αιτούσες ζητούν να γίνει δεκτή η από 17-12-2012 αίτηση που απηύθυναν ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου και κατατέθηκε με αύξοντα αριθ. καταθ. ΑσΜ 482/19-12-2012 για όσους λόγους αναφέρουν σ' αυτήν.

Δικάσιμος ορίσθηκε η 17-1-2013 και μετ' αναβολή η αναφερόμενη στην αρχή της απόφασης αυτής.

Κατά τη συζήτηση στο ακροατήριο κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε νόμιμα από τη σειρά του οικείου εκθέματος οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται παραπάνω.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με την κρινόμενη αίτηση οι αιτούσες επικαλούμενες τη συνδρομή επικείμενου κινδύνου ζητούν να ληφθούν ασφαλιστικά μέτρα για την προσωρινή ρύθμιση της κατάστασης που ανέκυψε από τη βλαπτική μεταβολή των όρων εργασίας τους. Η

αίτηση παραδεκτώως εισάγεται ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου που είναι αρμόδιο καθ' ύλη και κατά τόπο να τη δικάσει (αρθρ. 683 παρ. 1, 664 ΚΠολΔ) κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (αρθρ. 686 επ. ΚΠολΔ) και είναι νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 7 και 8 του ν. 2112/1920, 648 επ. ΑΚ, 731 και 732 ΚΠολΔ. Δεν αντίκειται δε στη διάταξη του άρθρου 692 παρ. 4 του ΚΠολΔ, όπως αβασίμως υποστηρίζει η καθ' ης η αίτηση, καθόσον το ασφαλιστικό μέτρο διατάσσεται για την προσωρινή ρύθμιση της κατάστασης που δημιουργήθηκε εξαιτίας της επικαλούμενης βλαπτικής μεταβολής των όρων εργασίας των αιτουσών η οποία επιφέρει επαχθείς συνέπειες γι' αυτές και τυχόν παραδοχή της αίτησης δεν δημιουργεί αμετάκλητη κατάσταση (ΜονΠρΚαβ 9/1997, 314/1997 ΤΝΠ Νόμος, ΜονΠρΜεσολ 47/89 ΔΕΝ 1989, 647). Πρέπει, επομένως, η αίτηση, να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Η διαθεσιμότητα των εργαζομένων αποτελεί έναν αυτοτελή θεσμό προσωρινής αναστολής της σύμβασης εργασίας με καταβολή του μισού των αποδοχών την οποία μπορεί να επιβάλλει μονομερώς ο εργοδότης και ρυθμίζεται στο **άρθρο 10 παρ. 1-3 του ν. 3198/1955, σύμφωνα με το οποίο οι επιχειρήσεις και εκμεταλλεύσεις μπορούν, σε περίπτωση περιορισμού της οικονομικής δραστηριότητάς τους, να θέτουν σε διαθεσιμότητα τους μισθωτούς τους η οποία δεν μπορεί να υπερβεί τους τρεις μήνες ετησίως με καταβολή του μισού του μέσου όρου των τακτικών αποδοχών τους των δύο τελευταίων μηνών υπό καθεστώς πλήρους απασχόλησης. Στο νομοθέτη δεν αποκλείεται να θεσπίσει το θεσμό της διαθεσιμότητας στους εργαζόμενους στο δημόσιο προς το σκοπό της αναδιοργάνωσης των υπηρεσιών του, ώστε κάποιοι υπάλληλοι να μετακινηθούν σε άλλες υπηρεσίες και κάποιοι άλλοι να αποχωρήσουν, ώστε η χώρα να ανταποκριθεί και στη σχετική δέσμευση της για την αποχώρηση 150.000 δημοσίων υπαλλήλων μέχρι το 2015. Σύμφωνα όμως με την αρχή της αναλογικότητας (άρθρο 25 παρ. 1 του Συντάγματος), η επιλογή των εργαζομένων που τίθενται σε μια τέτοια κατάσταση δεν θα πρέπει να είναι ούτε αυθαίρετη ούτε επιλεκτική αλλά να γίνει με αντικειμενικά κριτήρια, υπηρεσιακά ή κοινωνικά, βάσει των ικανοτήτων, των προσόντων, της απόδοσης, της αρχαιότητας, της ηλικίας, της οικογενειακής και της οικονομικής κατάστασης των υπαλλήλων. Τούτο υπαγορεύει και η αρχή της αξιοκρατίας (άρθρο 103 παρ. 7 του Συντάγματος) η οποία επιβάλλει η πρόσβαση σε δημόσιες θέσεις αλλά και η διατήρηση των θέσεων αυτών από τους υπαλλήλους που τις έχουν καταλάβει να γίνεται με κριτήρια που συνάπτονται με**

την προσωπική αξία και ικανότητα των ενδιαφερομένων (ΣτΕ 2099/2000, 5094/1996, 3675/1996 κ.α.). Περαιτέρω, ο νομοθέτης έχει από το Σύνταγμα ευρύτατη εξουσία οργάνωσης των δημοσίων υπηρεσιών, τόσο ως προς τη δομή τους (σύσταση και κατάργηση Υπουργείων, Γενικών ή Ειδικών Γραμματειών, Γενικών Διευθύνσεων, αυτοτελών υπηρεσιών κ.λ.π.), όσο και ως προς τη σύσταση, την κατάργηση θέσεων και τη βαθμολογική κλίμακα των δημοσίων υπαλλήλων που καταλαμβάνουν τις θέσεις αυτές (ΣτΕ 1715, 1722/1983 (Ολομ.), 2934/1993, 3045-46/1997).

Ωστόσο, οι μεταβολές που επιχειρεί ο νομοθέτης στις δομές της δημόσιας διοίκησης πρέπει να είναι προϊόν εμπειριστατωμένης μελέτης βασιζόμενης στις αρχές της διοικητικής επιστήμης, ώστε να τεκμηριώνεται ότι οι νέες ρυθμίσεις είναι ορθολογικές, διαρκείς και αποτελεσματικές και όχι περιστασιακές και αποσπασματικές (Πρ. ΣτΕ 44/2000, 528/1999).

Εξάλλου, με το **ν. 4093/2012** (υποπαράγραφοι Ζ.2 και Ζ.4) προβλέφθηκε η αυτοδίκαιη κατάργηση, από την έναρξη ισχύος του, όλων των θέσεων, που κατέχουν υπάλληλοι που υπηρετούν με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου σε υπηρεσίες του Δημοσίου, των ΝΠΔΔ, των ΟΤΑ καθώς και των ΝΠΙΔ του δημοσίου τομέα και ανήκουν στην κατηγορία ΔΕ ειδικότητας Διοικητικού, Διοικητικού - Λογιστικού, Διοικητικού - Οικονομικού, Διοικητικών Γραμματέων και η ταυτόχρονη θέση των εν λόγω υπαλλήλων σε διαθεσιμότητα. Οι υπάλληλοι που τίθενται σε διαθεσιμότητα προβλέπεται να υποστούν μείωση των αποδοχών τους και να λαμβάνουν το ποσό που αντιστοιχεί στα 3/4 των αποδοχών τους, για διάστημα ενός έτους, μετά το πέρας του οποίου (και εφόσον δεν μεταταχθούν ή μεταφερθούν) η υπαλληλική τους σχέση λύεται.

Οι διατάξεις αυτές αντιστρατεύονται ευθέως τις προαναφερθείσες αρχές της αναλογικότητας, της αξιοκρατίας και της ορθολογικής διάρθρωσης των υπηρεσιών του Δημοσίου. Τούτο δε διότι η επιλογή των εργαζομένων που τίθενται σε μια τέτοια κατάσταση δεν γίνεται βάσει αντικειμενικών κριτηρίων, όπως αυτά που προαναφέρθηκαν και επί πλέον η κατάργηση των παραπάνω οργανικών θέσεων δεν πραγματοποιείται στη βάση ολοκληρωμένης και εμπειριστατωμένης μελέτης αναδιάρθρωσης των δημοσίων υπηρεσιών αλλά στηρίζεται αποκλειστικά στο τυχαίο κριτήριο της κατάληψης θέσεων κατηγορίας ΔΕ των προαναφερόμενων ειδικοτήτων χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι συγκεκριμένες ανάγκες της καθεμίας υπηρεσίας ή φορέα. Θεωρείται δηλαδή εκ προοιμίου βέβαιο ότι οι υπηρεσίες που εμπíπτουν στο

πεδίο εφαρμογής της διάταξης αυτής δεν χρειάζονται τις υπηρεσίες των υπαλλήλων αυτών των ειδικοτήτων, μολονότι δεν έχει συνταχθεί σχετικό οργανόγραμμα στη βάση των πραγματικών αναγκών τους. Τέλος, από τις διατάξεις των άρθρων 7 του Ν. 2112/20, 288, 361, 648, 652 ΑΚ προκύπτει ότι η επιχειρούμενη από τον εργοδότη μονομερής βλαπτική μεταβολή των όρων εργασίας του μισθωτού παρέχει σε αυτόν το δικαίωμα να αξιώσει την επαναφορά της εργασιακής του απασχόλησης στην προηγούμενη κατάσταση (ΑΠ 1743/1991 ΕΕργΔ 51, 982, ΕφΑθ 3618/1990 ΝοΒ 38, 1349).

Από την ένορκη κατάθεση του μάρτυραπου εξετάστηκε στο ακροατήριο με επιμέλεια των αιτουσών (με επιμέλεια της καθ' ης η αίτηση δεν εξετάστηκε μάρτυρας), τα έγγραφα που προσκομίζονται νόμιμα με επίκληση από τους διαδίκους και όλη γενικά τη διαδικασία πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα: Οι αιτούσες, υπάλληλοι της κατηγορίας ΔΕ ειδικότητας Διοικητικών Γραμματέων, υπηρετούσαν με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου στην καθ' ης η αίτηση που έχει συσταθεί σύμφωνα με το άρθρο 280 του ν.3852/2010 και λειτουργεί ως αποκεντρωμένη μονάδα διοίκησης του Κράτους. Με τις υπ' αριθ.,, ... και .../28-11-2012 Διαπιστωτικές Πράξεις του Γενικού Γραμματέα της καθ' ης η αίτηση, διαπιστώθηκε η θέση των αιτουσών σε διαθεσιμότητα από 13-11-2012 σύμφωνα με την υποπαράγραφο 2.4 του ν. 4093/2012. Η ως άνω νομοθετική ρύθμιση αντίκειται, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη, στις κατοχυρωμένες από το άρθρο 25 παρ. 1 και 103 παρ. 7 αρχές της αναλογικότητας και της αξιοκρατίας και είναι επομένως ανίσχυρη. Η ενέργεια επομένως της καθ' ης η αίτηση να θέσει τις αιτούσες σε κατάσταση διαθεσιμότητας συνιστά μονομερή βλαπτική μεταβολή των εργασιακών τους όρων.

Πιθανολογήθηκε επίσης ότι υπάρχει επικείμενος κίνδυνος για τη λήψη του αιτούμενου ασφαλιστικού μέτρου, αφού οι αιτούσες με τη μείωση των αποδοχών τους από την εργασία τους που αποτελεί το μοναδικό πόρο εισοδήματός τους έχουν περιέλθει σε αδυναμία να αντιμετωπίσουν τις ανάγκες διαβίωσης των ιδίων και των οικογενειών τους. Κατ' ακολουθίαν η αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή ως κατ' ουσίαν βάσιμη και να υποχρεωθεί η καθ' ης η αίτηση να απασχολεί τις αιτούσες με τους προ της μεταβολής όρους επ' απειλή σε βάρος της χρηματικής ποινής ύψους εκατό (100) ευρώ για κάθε ημέρα άρνησης της.

Πρέπει όμως να ταχθεί σ' αυτές προθεσμία τριάντα (30) ημερών από τη δημοσίευση της απόφασης αυτής για την άσκηση της κύριας αγωγής. Τα δικαστικά έξοδα θα συμψηφισθούν στο σύνολο τους μεταξύ των διαδίκων κατ' άρθρ. 179 ΚΠολΔ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται την αίτηση.

Υποχρεώνει την καθ' ης η αίτηση να απασχολεί προσωρινά τις αιτούσες με τους προ της μεταβολής των εργασιακών συμβάσεων τους όρους μέχρι την έκδοση οριστικής απόφασης επί της αγωγής που πρόκειται να ασκήσουν.

Απειλεί σε βάρος της καθ' ης η αίτηση χρηματική ποινή ύψους εκατό (100) ευρώ για κάθε ημέρα άρνησης αυτής να τις απασχολεί.

Ορίζει προθεσμία τριάντα (30) ημερών από τη δημοσίευση της παρούσας για την άσκηση της κύριας αγωγής.

Συμψηφίζει στο σύνολο τους τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του στις 4 Μαρτίου 2013 παρουσία και του Γραμματέα Ευάγγελου Λάγιου.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ